

Ivan Mls – Meteobijec

Tak trochu závidím dávným dělostřelcům. Párkrát si práskli a pak zbytek dne věnovali leštění a čištění zbraní. Možná to byla nuda a otrava, ale alespoň nějak příjemně zabili čas. Já sice těm pozemským inženýrům taky říkal: „Hele, nechtě taky něco na mě. Budu mít sice den dlouhý jen sedm hodin, zato se potáhne jako fusekle ovčí babičky.“ Jenže na mě nedali. Prý stanice na asteroidu musí být k uživateli maximálně přátelská, dokonalá a zautomatizovaná, v případě nepředvídatelných okolností budu mít práce tak jako tak, a ať neotravuju.

Nakonec jsem si prosadil alespoň ruční splachování na záchodě, poloautomatickou kuchyni a manuální zaměřovač laserového kanónu. V případě kuchyně jsem si na sebe ovšem upletl bič: protože smažit například prskající vajíčka při jedné desetíně gé na otevřené pánvi je fakt práce pro vrahy. Už si plánuju, jak napíšu kuchařku zaručených receptů pro planety a asteroidy s nižší gravitací.

A tak si hraju na vesmírného poustevníka, dřepím na opuštěném asteroidu a kochám se představou, že někdy v budoucnu mi možná lidstvo postaví pomník, popřípadě se o mně budou děti učit ve škole, stanu se hrdinou komiksu, stereovizního seriálu, a udělají se mnou rozhovor v Playboyi a Večerníku Praha. To až zachráním Zemi.

Tedy, abych byl naprosto přesný, já ji zachraňuji průběžně skoro každý den, ale to se nepočítá. To je jen taková všední práce, takříkajíc rutina, asi jako když zabíjíte obtížné komáry, kteří vám bzučí kolem hlavy.

Já jsem se tady na asteroidu ocitl vlastně docela plánovaně a na základě vlastního uvážení. Prostě jsem hledal samotu. A tu, jak jistě uznáte, na Zemi nalézt nelze. Když se uchýlíte na poušť, každou chvíli kolem vás projede nějaký závod, v pralesech se to zase hemží výpravami mapujícími ohrožené živočichy, ve velehorách zakopáváte o alpinistické výpravy a ani vyrazit na chalupu mimo hlavní sezónu už nepřináší kýžený efekt. Vždycky se najde nějaký dement, který se ulije z práce a začne kousek od vás řezat dříví, sekát trávník, budovat bazén nebo geologicky přetvářet svůj pozemek. Prostě děs. Takže když jsem se dozvěděl, že světovláda hledá člověka na obsluhu vzdálené ochranné stanice, zvedl jsem komunikátor a řekl: „Jsem váš člověk, počítejte se mnou.“

Pak už stačilo jen obstát v psychologických a odborných testech a místo bylo moje. Takže teď já, Aleš Konopa, sedím v nejmodernější protimeteorové, nebo protimeteorické, nebo protiasteroidové stanici a za pomoci supervýkonného laserového děla a díky superdokonalým elektronickým čidlům likviduji každý kousek vesmírné hmoty, jejíž dráha by se jen vzdáleně mohla přiblížit dráze zemské. Kdyby byly pravěké ještěrky trochu rychlejší a svůj vývoj hnaly spíše přes mozky než přes těla, mohl tady dneska vysedávat nějaký sympatický diplodok nebo tarbosaurus. Takhle jim slibnou životní kariéru ukončil asteroid, který bacil do Země a savci měli cestu volnou. A tím pádem jsem se právě já stal osádkou „Předsunutého radikálního dezintegrátoru“, jak se tahle stanice na ostřelování zbloudilých kosmických balvanů oficiálně nazývá. Taky si ovšem světovláda mohla vybrat lepší název, už jenom kvůli takřka nepoužitelné zkratce celého zařízení. Jsem prostě v PRDu.

Ale baví mě to. Elektronická čidla prohmatávají neúnavně okolní vesmír, registrují pohyb každého kosmického smítka, a jak zaznamenají a vyhodnotí jen stín podezření, že se nějaké z těles ocitlo na dráze, která by mohla kolidovat s dráhou Země, už je tady pro mě práce. A já hbitě skočím k laserovému dělu, namířím a bum! A moji milí pozemšťané mohou klidně spát, protože mají jistotu, že dinosauři armagedon se pro ně v přímém přenosu opakovat nebude.

Když se opravdu moc nudím, práskám si jen tak pro legraci po úplně neškodných asteroidech. Můžu si to dovolit. Jednak nejsem nijak energeticky omezený, protože můj asteroid je jedna velká solární baterie, jednak jsem byl před vysláním na svou poustevnickou misi opravdu důkladně prověřen. Úřední šiml světovlády sice řehtá jako o

život, ale zase není tak omezený, aby dal zbraň, která dokáže ve zlomku sekundy pohodlně odpařit těleso o velikosti marsovských měsíců, do ruky nějakému labilovi, který by si chtěl vyzkoušet svou mušku třeba na matičce Zemi.

Abych byl upřímný, právě dnes se zrovna nudím. Počítače jako z udělání nevylovily v hlubinách vesmíru žádné těleso, jehož dráha by slibovala kolizi s dráhou Země, kulinářských receptů vhodných pro jednu desetinu gé jsem měl už plné šuple, protože jsem je psal obyčejnou tužkou na obyčejný papír, a dívat se na nějaký film z minulého století, kterých jsem si s sebou přitáhl několik stovek, jsem taky právě neměl náladu. No a sledovat stereovizi ze Země? Sice jsem anténními systémy na svém asteroidu mohl zachytit vysílání skoro všech pozemních stanic, ale moc mě to netankovalo. Ostatně, jak moc se mě v mé osamělosti mohlo dotknout, když kvůli korupci odstoupil guvernér Asie? Asi nijak. Takže, co dělá Aleš Konopa, když se moc a moc nudí? Jde si prásknout po nějakém tom vesmírném smítku.

Křeslo u miřidel vesmírného laserového kanónu bylo pohodlné. Odmáchl jsem všech šest přepínačů potřebných k aktivaci zbraně, protáhl si prsty a uchopil madlo miřidel. „Tak kam si picneš, Alešku?“ zeptal jsem se sám sebe.

Samomluva je při podobných misích prý docela přirozeným jevem, a pokud se člověk nezačne hádat sám se sebou, tak mu nemůže nikdo nic, ale vůbec nic vytýkat. Ani Sigmund Freud ne.

„Picneš si zády ke Slunci, ven ze sluneční soustavy,“ odpověděl jsem si na svou otázku a začal přes elektronická miřidla hledat nějaké smítko někde v rovině oběžné dráhy. Jupitera. Bylo tam. A bylo jich tam víc. Takové drobečky, blešky, vlastně skoro vůbec nic. Skoro stály na místě, tedy alespoň vzhledem k vesmírným vzdálenostem a vesmírným rychlostem, a ani optika, kterou jsem měl k dispozici, je nedokázala pořádně přiblížit, abych vůbec rozeznal jejich tvar. „Alespoň si, Aleši, vyzkoušíš, jakou máš mušku,“ řekl jsem si a namířil na první smítko. Elektronika už za mě odřela zbytek, tedy takové drobnosti jako zaostření paprsku, aby měl v cílovém prostoru maximální energii, plus dalších dvacet podružností, a já zmáčkł spoušť.

„Trefa, chlapče,“ pochválil jsem se a v optice po chvilce zaznamenal, že jedno smítko jsem odpařil a ta ostatní nějak rozhodil. „Tak šup do práce, ještě tam něco čeká.“

„Pozor, nebezpečí pro Zemi!“ přerušil můj monodialog počítač stanice. „V sektoru A-4 zaznamenan objekt o průměru tří kilometrů s trajektorií protínající dráhu Země s pravděpodobností 98,3 procenta!“

„Jasně,“ odpověděl jsem strojovému hlasu. „Už na to jdu, proved’ hrubou orientaci zbraně.“ Počítač poslechl jako vždy, a já se mohl kochat objektem, který byl vlastně docela blízko: někde v rovině dráhy Marsu. „Vypadá to jako burák,“ konstatoval jsem a stiskl spoušť. Pak už to vypadalo nijak. Počítač mi potvrdil, že v cílové oblasti se opravdu nic nenachází, a já se mohl v klidu věnovat přerušené zábavě: likvidaci vzdálených kosmických smítek. Konečně jsem se zase jednou bavil. Po každém úspěšném zásahu to s nimi vždycky zahýbalo, já musel mířit znovu a den mi příjemně ubíhal. Fajn zábava.

Jenže takových dnů bylo jako šafránu. I když jsem si původně gratuloval ke své šikovnosti, jako že si tady můžu pěkně robinzonit, neuvidím človíčka, jak je den dlouhý, postupně se mi začalo přece jen trochu stýskat po Zemi. To víte, mohl jsem taky z nudy postupně odpařit celý pás asteroidů mezi Marsem a Jupiterem, ale to by se pak musely zgruntu předělávat atlasy sluneční soustavy a třeba by mi to dal ještě někdo k náhradě. Takže jsem začal stříhat metr a počítat dny do konce mého závazku. A řeknu vám, udělat si metr na dny dlouhé jen sedm hodin - to je docela fuška.

Když konečně nastal kýžený den střídání, oholil jsem si plnovous, navlékl čistý overal a pro jistotu celý PRD vlastnoručně uklidil: náhodou sem po mně přijde nějaká emancipovaná ženská, kterých je teď všude spousta, bude ukecaná a začne vesmírem šířit, že jsem čuně. Ale nejsem, neboť jsem dokonce oškrabal vajíčka ze stropu kuchyňky, kam se dostala po mých prvních seznamovacích kuchařských pokusech.

„Aleši, něco se děje!" řekl jsem si, když mi počítač oznámil, že aktivoval hlavní přistávací uzel PRDu. Hlavní přistávací uzel ovšem znamenal loď třídy meziplanetárního křižníku, zatímco já očekával, že střídající strážce majáku přiletí maximálně nákladním drandákem. „Že by sem šoupli celou posádku, protože nenašli dalšího blázna, který tady chce absolvovat službu sólo?" napadlo mě. „A každému tím pádem vezou jeho vlastní kanón, aby se chlapci nehádali," tipoval jsem. Žádné logičtější vysvětlení pro přilet meziplanetárního křižníku mě prostě nenapadlo. Ještě jsem rukou vyzkoušel, jestli jsem opravdu hladce oholený, a už jsem jen čekal, až se otevře hermetický průchod.

Ten chlap, který se legračně motal v desetinové gravitaci, mi byl nějak povědomý. A ty dvě ženy za ním také. A když se ještě v průlezu objevily hlava a ramena s výložkami kontraadmirála vesmírné flotily, začal jsem tušit, že jde o něco významnějšího než jen o pouhé střídání stráží. Tou první trojicí byli totiž premiér světovlády se svými dvěma vicepremiérkami. Když premiér otevřel pusu, zkoprněl jsem.

„Náš zachránce!" vydechl a zprudka otevřel náruč, zřejmě aby mě přivinul na svou hrud'. V nízké gravitaci však pohyb nezvládl, ruce neubrzdl, takže obě dámy dostaly solidní šturec. Zamumlal jsem něco v tom smyslu, jako „To nic, kvůli tomu jsem přece tady", ale premiér konečně zkoordinoval své pohyby, od chlápka v kontraadmirálské uniformě převzal sametovou kazetu, otevřel ji, vytáhl něco lesklého na červené stužce a pověsil mi to na krk.

„Řád planety Země prvního stupně," vydechl dojatě a začal mi lomcovat pravicí. Trochu nechápavě jsem se na něj podíval. Byl jsem tady na asteroidu sice kvůli tomu, že mě samota baví, ale pokud bych místo honoráře za řádnou službu měl dostat pouze nějaký nablýskaný metál, asi bych byl nucen hlasitě protestovat.

„Zachránce!" řekly teď zase unisono obě vicepremiérky. Místo chlapského protřepání končetin jsem dostal dvě špičkové pusy. Ještě že jsem se oholil, vicepremiérky měly každá tak kolem pětaticeti a byly zatraceně dobře udržované. Přesto jsem ale lehce nervózně zakašlal a poznamenal: „Ale to přece..."

„Ale ano, ale ano," pokýval hlavou premiér. „Vaše zásluhy o Zemi jsou gigantické. Nebýt vás, možná už teď by naše rodná planeta trpěla pod knutou uzurpátorů z hlubin kosmu a těžké jho by dolehlo na bedra celého lidstva, které nebylo na invazi podobného rozsahu vůbec připraveno. Díky, díky, díky..."

Musel jsem asi koukat jako úplný trouba, a patetická premiérova slova mě dorazila úplně. Naštěstí měl pochopení alespoň kontraadmirál.

„Chlape zatracená," řekl a bacil mě do zad, že jsem druhou chytil o stěnu chodby, „jak jste ke všem čertům poznal, že jde o kosmickou flotilu invazorů? Základnu na Ganymedu spálili na popel ve zlomku sekundy, naši lidi stačili sotva vyslat jediný kratičký signál, a jinak byli tak nenápadní, že kdybyste je včas neodprásknul, převálcovali by Mars, Měsíc a Zemi a byla by to asi labutí píseň všech lidiček. Jste kádr, chlape!"

Tentokrát jsem se už pevně držel madla pod průzorem, takže mě admirálovo poplácání nijak nevyvedlo z míry.

„Prostě jsem si jen tak střílel, abych nevyšel ze cviku," žblebl jsem, abych něco řekl. Takže když jsem se dobře bavil střelbou po těch směšných tečičkách, vlastně jsem páchal hrdinský čin... Budu se s tím muset naučit žít. Vypadá to, že se přece jen dostanu do čítanek a Playboye. Sbohem, báječná samoto, teď za mnou pořád někdo poleze. Sláva je holt sláva.

Upřímně řečeno, jsem opravdu příliš dokonalý. Když skončila poměrně neoficiální, a tím pádem odvázaná oslava mého hrdinského činu za účasti nejvyšších představitelů Země a dalších členů posádky křižníku, a musím skromně podotknout, že velmi neoficiálně se ke mně chovaly i obě vicepremiérky, představil mi kontraadmirál moji nástupkyni. Přiletělo přesně to, co jsem si představoval. Dokonale emancipovaná žena, štíhlá blondýnka neurčitého věku, která, sotva jsem jí za asistence důstojníků z křižníku předal celý PRD, stroze prohlásila: „Já nebudu potřebovat žádné hračky a rozptylovačky ve formě ručního ovládání zbraní nebo

kuchyně. S okamžitou platností přepínám všechno na automatiku a já sama se budu věnovat vizuálnímu sledování kosmu, abych mohla odhalit případná tělesa, která elektronika nezaznamená."

Baba jak břitva, jak říkám, bez jakéhokoli smyslu pro chlapské hračkaření. No dobrá. Tak automatika sestřelí každé smítko, jehož dráha bude směřovat k dráze Země. Ale že milostivá něco vykuká ve vesmíru, tomu bych se opravdu divil. Jen se bude nudit a určitě už po pár dnech přepne alespoň laser na manuál, aby se nějak zabavila. Ale to už není můj problém.

Blondýnka aktivovala systémy, já jí alespoň formálně popřál hodně úspěchů a zavěšen do vicepremiérek odkráčel na palubu křižníku. Musím se připravit na kariéru věšáku na metály a ozdoby tribun a pódii. Jednou jsem zachránil lidstvo před invazí krvelačných mimozemšťanů, tak co.

No a zbytek už znáte, píše se o tom přece v každém takovémhle příběhu. Zasyčel zvuk unikající do volného prostoru po odpojení přechodového tunelu z křižníku do PRDu, kosmická loď se za pomoci manévrovacích motorů krok za krokem začala vzdalovat od asteroidu, palubní počítač nakrmil řídicí jednotky planetárních motorů údaji o trajektorii k rodné planetě a mírná decelerace mě vtlačila do křesla. V pilotní kabině samozřejmě, protože hrdinové přece nebudou cestovat jako obyčejná posádka.

„Hezky si to s automatikou užij," zamumlal jsem polohlasem na adresu té, která mě vystřídala, a v duchu se rozloučil se stanicí, kde jsem prožil tolik dní nádherné i nudné samoty. „Ježíši, automatika!" zařval jsem a vyskočil z křesla. Podklesla pode mnou kolena. Měli jsme zatím zrychlení jedno gé, a to se mnou docela zacvičilo.

„Klid," řekl kontraadmirál, „automatika pracuje naprosto spolehlivě, žádné obavy."

„Právě proto," hlesl jsem od podlahy. „Ta káča dole," kývl jsem hlavou k obrazovce na stropě, která zachycovala vzdalující se satelit, „přepnula všechno na automatiku. Pokud se nepletu, tak automatika odstřelí každé těleso, jehož trajektorie koliduje s dráhou Země. Jasně?"

Blesklo mi hlavou, že už si lehce vydobytou slávu zachránce lidstva na Zemi asi moc nevychnutám.

Kontraadmirálovi i posádce ve velitelské kabině se rozsvítilo. Mně ostatně taky.

Takový supervýkonný laserový kanón by osvítíl i většího zbedněnce.